ძველი პოეტები

მეჩვენებიან მე პოეტები,
ვინც საქართველოს ხმით შეაბერდა.
ზოგი მღეროდა ბულბულის ბაღში,
სხვა უნაგირის ტახტაზე სწერდა.

მღეროდნენ, როგორც დიდი წვიმები
და ფრინველები ათასხმიანი,
გადაჭიმული ჰქონდათ სიმები
და არ იცოდნენ ლექსის ხრიალი.

ხმალმა, ხანძარმა,
კალიამ, ჭირმა
მათი სიმღერა ვერ შაანელა, —

შოთა,
ბესიკი,
გურამიშვილი,
ჯიხვტყავიანი ვაჟა-ფშაველა!

მორწყეს სამშობლო ლექსის მდინარით
და ენაზედაც ოფლი სდენიათ,
იყურებიან სახემბრწყინავნი,
შუბლზე ნათელი შეუფენიათ.

მაინც ჟივიან დედამიწიდან,
არ გათავდება მათი ნუგეში
და სამუდამოდ ჭაბუდრებულან
სიმებისაგან დაწნულ ბუდეში...

.. ვხედავ დასტებად ნაცრიან მწერლებს,
მათი საგზალი ცრემლის ქაფია,
ჰყავთ ცოცხლებშიაც თანამდებარე,
დღეს ლირიკული ქარიყლაპია;
ზოგია სხვისი ჩანგის ყაჩაღი
და ზოგი კიდევ უმიზრაფოა..,

პიიტები ბატისფრთიანნი
ჩემს მაგიდაზე მისთვის მსმენია
ჭახანი მათი ზურგის ძვალისა
ერეკებოდათ ახალი რიტმი,
როგორც ნაკრავი ამორძალისა!

და პიიტები ბატისფრთიანნი,
მუხამბაზების მთვრალი დარაჯა,

მე დავინახე, ბევრი მათგანი
ქუჩამ გასრისა, როგორც

პეპელა,
წვანან სიჩუმის ნავსადგურებში   განა რომელი
გამოგვადგება
და კალმის შუქი მათი არა ჩანს…   ჩვენი დღეების
მასწავლებელად= –

რაც მიაკეცეს სიტყვა სიტყვაზე,   რომ დასძრას ლექსი
ცხენოსანივით
გაუნიავდათ იმავ წამითვე;   ავარდეს ბუქი უკან
ამტყდარი;
ერთი გაძღომა ჰქონდათ ოცნება,   ხელდროშიანი გაგვიძღვეს
წინა
ვერ წაიხემსეს, ისე წავიდნენ…   გამაპობელი ბაირახტარი!

წარეცხილი აქვთ საძირის კვალი   მაგრამ, განა მათ
მოეთხოვებათ,   გაუძლონ ჩვენი ლექსის,
გაუძლონ ჩვენი ლექსის მარწუხებს=.
და ენის ტარი მათი დამპალა;   აბალახებულ იმათ
საფლავებს,
ჩვენთვის კი არა, – სადმე ხატისთვის   სირცხვილი არი, ნუღარ
ვაწუხე
იქნებ ივარგონ ზეთის ლამპარად.